Ἡ ἄποψις νὰ καταργηθοῦν οἱ πολλοὶ τομεῖς ὑψῶν τῶν οἰκοδομῶν τῆς πόλεως καὶ νὰ ὁρισθοῦν δύο μόνον, εὑρίσκει συμφώνους τοὺς συμπολίτας καὶ πρέπει νὰ υἱοθετηθῇ ἀπὸ τους ἰθύνοντας.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἐξ αἰτίας τῆς ἐκκρεμότητος τῶν ὑψῶν τῶν οἰκοδομῶν ἀναστέλλεται, τρόπον τινά, καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν Πατρῶν. Οἱ ἁρμόδιοι πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ ὅλου θέματος.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΡΑΤΗ

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΥΝΕΣΚΟ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Η ΠΛΗΡΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΙΓΜΑ ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ

ΠΑΡΙΣΙ. — Δὲν εἶναι μόνο οἱ δείκτες τῆς οἰκονομικῆς προόδου καὶ τῆς βιομηχανικῆς καὶ ἀγροτικῆς παραγωγῆς, σημεῖο εὐημερίας μιᾶς χώρας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στελεχῶν του, τῶν ἐπιστημόνων, τῶν τεχνικῶν καὶ τῶν ἄλλων παραγόντων ποὺ συμβάλλουν στὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ της. Καὶ μέσα στὸ μεγάλο θέμα τῆς παιδείας δὲν πρέπει νὰ βλέπουμε τὴν ὠφελιμιστικὴ πλευρά, τὴν τεχνικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ συγκρότηση ἀλλὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς παιδείας στὸ σύνολό της. Γιατὶ ἡ ἐκπαίδευση εἶναι ἕνα σύνολο. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη τεχνικὴ ἐκπαίδευση, δίχως γενικὴ παιδεία.

Ὑπάρχει σήμερα σὲ ὅλον τὸν κόσμο ἕνα κίνητρο γιὰ τὴ μόρφωση. Πέρα ἀπὸ τὰ προγράμματα τῶν διεθνῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν ὀργανισμῶν, οἱ μᾶζες θέλουν νὰμορφωθοῦν. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη, αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία, αὐτὴ ἡ ἀπαίτηση γιὰ μόρφωση, εἶναι μιὰ ἀναμφισβήτητη παγκόσμια διεκδίκηση καὶ συνδέεται μὲ τὴν ἀνάπτυξη κάθε χώρας, μὲ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀτόμου. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἔκταση ποὺ πῆρε καὶ μὲ τὸ δυναμισμό της, θέτει σὲ ὅλα τὰ κράτη, προβλήματα δύσκολα, ποὺ δὲν εἶναι μόνο τεχνικὰ ἢ οἰκονομικά, ἀλλὰ καὶ πολιτικά.

Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῆς γενικῆς αὐτῆς διεκδικήσεως, οἱ κυβερνήσεις ἐντείνουν τὶς προσπάθειές τους καὶ οἱ λαοί, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν παιδεία, δέχονται ἀκόμα νὰ ὑποστοῦν καὶ θυσίες βαρειές. Ἕνα κίνημα γιὰ τὴν παιδεία ἔχει πραγματικὰ ἀρχίσει, ποὺ δὲν ἐξηγεῖται μονάχα ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς ἀναπτύξεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φιλοδοξίες ἠθικῆς φύσεως. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι στὶς λεγόμενες καθυστερημένες χώρες ἕνα ποσοστὸ 15 — 25% τοῦ ἐθνικοῦ προϋπολογισμοῦ — καὶ σὲ μερικὲς μάλιστα περιπτώσεις 50% — διατίθεται γιὰ τὴν παιδεία.

Σὲ ποιὰ ἀποτελέσματα ἔχουμε φθάσει ὡς σήμερα; Μὲ ἀκρίβεια, εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαντήση κανεὶς στὸ ἐρώτημα αὐτό, γιατὶ δὲν ὑπάρχουν πλήρη στατιστικὰ στοιχεῖα καὶ ἀκόμα πιὸ δύσκολο εἶναι νὰ κάνη κανεὶς συγκρίσεις.

Τὸ μεγάλο γεγονὸς εἶναι, ὅτι σημειώθηκε τεράστια πρόοδος, ὅτι τὰ σχολεῖα λειτουργοῦν τώρα σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ ὅτι ὁ ρυθμὸς τῆς ἐπεκτάσεώς τους γιὰ πρώτη φορὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν ρυθμὸ αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν πρόκειται γιὰ μικρὴ ἐπιτυχία. Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ νέα κατάσταση ποὺ δημιουργήθηκε θέτει πολλὰ προβλήματα.

Ἡ διαπίστωση ποὺ ἀμέσως θὰ μποροῦσε νὰ γίνη εἶναι, ὅτι ἡ ὀλίδοση τῶν σχολείων σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογείου ἀφορᾶ τὴν στοιχειώδη παιδεία, ποὺ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ θεωρηθῆ ἐπαρκής. Ὀπωσδήποτε, τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀπόκτηση στοιχειωδῶν γνώσεων ἔχει γίνει καὶ ἀπομένει πλέον νὰ γίνη τὸ δεύτερο γιὰ τὴν ἵδρυση γυμνασίων.

Στὶς χῶρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, ἡ βασικὴ ἐκπαίδευση παρέχεται σήμερα σὲ μεγάλη κλίμακα, ἀλλὰ εἶναι μικρὸ τὸ ποσοστὸ τῶν μαθητῶν ἐκείνων ποὺ τὶς συμπληρώνουν.

Μιὰ ἄλλη διαπίστωση ποὺ γίνεται εἶναι αὐτή: συχνὰ παρατηρεῖται μιὰ ἔλλειψη προσαρμογῆς τῶν προγραμμάτων ἐκπαιδεύσεως στὶς ἀνάγκες, κυρίως στὶς οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς ἀνάγκες γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἀναπτύξεως σὲ ἐθνικὴ κλίμακα.

Πραγματικά, πολλοὶ νέοι ποὺ παίρνουν τὰ διπλώματά τους, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν κατὰ τρόπο ἐπωφελῆ γιὰ τὸ γενικὸ συμφέρον τῆς χώρας. Οἱ ἐλλείψεις αὐτὲς εἶναι πραγματικὰ σοβαρές. Χωρὶς ἀμφιβολία περιορίζεται ἢ ἐξαλείφεται ὁ ἀναλφαβητισμός, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν στὸ σπίτι ζοῦν μέσα σ' ἕνα οἰκογενειακὸ περιβάλλον ἀγραμμάτων ἀνθρώπων.

Τὸ πιὸ τραγικὸ εἶναι, ὅτι παιδιά, μὲ δίψα νὰ μορφωθοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν φοίτησή τους στὸ σχολεῖο, βρίσκονται στὴν ἀνάγκη νὰ διακόψουν τὰ μαθήματά τους, γιὰ λόγους οἰκονομικοὺς ἢ γιὰ νὰ ἀπασχοληθοῦν σὲ μιὰ ἐργασία. Εἶναι ἀπαραίτητο ὅμως, γιὰ τὶς χῶρες τὶς καθυστερημένες νὰ ὑπάρξη μέση ἐκπαίδευση, μὲ μεγάλη συμμετοχὴ μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν γενικὴ καὶ τεχνικὴ μόρφωση καὶ θὰ μπορέσουν νὰ εἶναι χρήσιμοι στὴν ἀνάπτυξη τῶν δυνατοτήτων τους.

PENE MAE
Διευθυντὴς τῆς Οὐνέσκο

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΣΩΤΗΡΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΤΡΑΙ — ΑΙΓΙΟΝ
ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑ — ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ ΤΗΛ. 27-77
ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ 7 ΤΗΛ. 84-66

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΓΑΜΟ
Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΝΥΜΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ
ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ
Σᾶς παρουσιάζει χίλια νυμφικὰ φορέματα ΜΟΔΑΣ ΓΡΑΜΜΗΣ. Χίλια εἴδη μπομπονιερῶν ποιότητος. Χίλιες ἐκπλήξεις ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ.
Ὁ γάμος σας θὰ εἶναι σωστὸ ὄνειρο μόνον ὅταν εἶναι τῆς μοναδικῆς φίρμας ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ.
Διὰ μιὰ ὑπέροχη βάπτισι σᾶς προσφέρομεν ὅ,τι ἐκλεκτότερον, καθὼς καὶ τὶς ἄφθαστες σὲ ὁμορφιὰ «Μινιατοῦρες» Ἀγγλίας, τὶς ὀπαλίνες Γαλλίας. Κατ' ἀποκλειστικότητα ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ.
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ
ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ
Ἡ φίρμα τῆς ἐμπιστοσύνης σας
ΓΟΥΝΑΡΗ 48, ΤΗΛ. 51-35 & 49-71

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΥΚΛΑΔΕΣ

Τὸ νησὶ Ἀντίπαρος

Τοῦ κ. ΔΗΜ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Γοητευτικὸ εἶναι, καθὼς ἐλέγαμε σὲ προηγούμενες ταξειδιωτικὲς ἐντυπώσεις μας, τὸ νησὶ τῆς Πάρου γιὰ τὰ προϊόντα, τὰ φροῦτα, τὰ ὄμορφα τοπία, τὶς γοητευτικὲς καὶ γραφικὲς ἀκρογιαλιές. Ἀξιολογώτερο δὲ γιὰ τὴν ἀρχαιολογία καὶ τὴν ἱστορία καὶ τὰ σεβάσμια μνημεῖα τῆς Χριστιανωσύνης. Ἡ ὡραιότερη δὲ ἐκδρομή, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ τὴν Παροικία, εἶναι γιὰ τὸ ἄλλο μικρότερο νησί, τὴν Ἀντίπαρο. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀρκετὰ γραφικὸ νησάκι μὲ ἀκρογιαλιὲς θαυμάσιες γυμνὰ βουναλάκια, ἐλαφρὰ ντυμένα μὲ δένδρα ἐλάχιστα. Ὁ λογοτέχνης Κ. Οὐράνης γράφει στὸ βιβλίο του: «Ταξείδια — Ἑλλάδα» ὅτι ἡ Ἀντίπαρος: εἶναι σὰν ἕνα ἰταλικὸ ὅραμα μέσα στὸ ἑλληνικὸ Αἰγαῖο, γιατὶ τ' ἄσπρα σπιτάκια της θυμίζουν τὸ ἀμάλφι, τὰ ἔντονα χρώματα τῶν αὐχμηρῶν τοπίων της τὴν Σικελία, καὶ οἱ κῆποι της μὲ τὶς λεωφόρους τῶν κυπαρισσιῶν καὶ τὴν βαθυγάλανη θάλασσα ἀνάμεσά τους, τὴν λίμνη τοῦ Κόμο». Ἔχει δὲ πολὺ δίκαιο. Εἶναι δυνατὸ νὰ συσχετίση τοὺς τόπους αὐτοὺς ἄν κανεὶς τοὺς ἐπισκεφθῆ.

Ἡ Ἀντίπαρος, παλαιὰ εἶχε τὸ ὄνομα Ἀλίαρτος. Ἔχει ἔκταση 38 τ. χιλ. Κυρίαρχος τοῦ νησιοῦ τὸ 1207 μ. Χ. εἶναι ὁ γνωστὸς Μᾶρκος Σανοῦδος. Πολλοὶ ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ νησάκι αὐτό. Πειρατικὲς ἐπιδρομές, περιπέτειες πολλὲς καὶ καταστροφὲς ἄπειρες, ἐδοκίμασαν οἱ κάτοικοί της. Εἶχε περιέλθει στὴ κυριαρχία ἑνὸς Βενετικοῦ οἴκου, τοῦ οἴκου τῶν Λορεδανῶν. Ἔκτισαν ἀπ' ἀρχῆς τὸ νησὶ καὶ ὕψωσαν κάστρο ἰσχυρὸ γιὰ νὰ προστατευθοῦν οἱ κάτοικοί του. Στὴν Ἀντίπαρο βρίσκομε τὸν οἶκτο τῶν Πιζάνι δυνάστη στὰ τέλη τῆς Φραγκοκρατίας. Τὸ 1537 ἡ Ἀντίπαρος κατελήφθη ἀπὸ τὸ Χαΐρεδδὶν Βαρβαρόσσα καὶ ἔγινε Τουρκική μέχρι τοῦ 1821. Στὰ χρόνια μεταξὺ τῶν 1770—1774 κατείχαν τὴν Ἀντίπαρο οἱ Ρῶσοι.

Μνημονεύουν τὸ νησὶ οἱ ἀρχαῖοι: Στράβων, Πλίνιος, Στέφανος Βυζάντιος καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός. Ὁ Περιηγητὴς Τουρνεφὸρ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ 1700, μόνο 70 ἢ 60 σπίτια ὑπῆρχαν στὸ νησί. Ὁ Πὰς φὰν Κρίνεν μᾶς λέγει ὅτι εἶχε 200 κατοίκους.

Στὴν Ἀντίπαρο οἱ κάτοικοι ὑπερβαίνουν τοὺς 600. Μιὰ μικρὴ κωμόπολη ὑπάρχει, ποὺ φέρει τὸ ἴδιο ὄνομα. Ὀνομαστὸ εἶναι τὸ σπήλαιο τῆς Ἀντιπάρου. Ἀπὸ τὴν πολίχνη αὐτὴ μέχρι τὸ περίφημο τοῦτο σπήλαιο ἡ διαδρομὴ εἶναι ἀξιοπερίεργη καὶ θαυμάσια. Πρωῒ ξεκινήσαμε, κάποια ἡμέρα τοῦ ἐφετεινοῦ καλοκαιριοῦ, μιὰ ὁλόκληρη συντροφιὰ Ἕλληνες καὶ ξένοι ἐπιστήμονες οἱ περισσότεροι, ὑπάλληλοι, ἄλλοι κλπ. μὲ ἕνα πλεούμενο στερεὸ καὶ καλὸ — κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραμονῆς μας στὴ Πάρο — γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ σπήλαιο. Τὸ μικρὸ τοῦτο πλοῖο, καθὼς ἔπλεε καὶ ζεμάκραινε ἀπὸ τὴ πολίχνη τὰ σπιτάκια σὰν μιὰ φούχτα φάνταζαν ἀπὸ μακρυά. Ἐντύπωση μᾶς ἔκαμαν οἱ διάφορες ὁριζόντιες καὶ κάθετες εὐθεῖες ὁροθετικὲς γραμμές, ποὺ χωρίζουν τοὺς λόγους γιὰ τὴν διάκριση τῆς ἰδιοκτησίας τῶν διαφόρων ἰδιοκτητῶν. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὰ ἄλλα Κυκλαδικὰ νησιά.

Ἐφθάσαμε σὲ κάποιο ὅρμο, ποὺ ἠμποροῦν νὰ πλευρίζουν τὰ καΐκια. Δύο δεκάδες χωρικοὶ περίπου μὲ ἰσάριθμα ζῶα τους ἐπερίμεναν γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὸ σπήλαιο. Ἦταν μιὰ κουραστικὴ εἰκοσάλεπτη πορεία γιὰ νὰ φθάση σ' αὐτὸ κανεὶς, ἀνεβαίνοντας ἀρκετὸ ἀνήφορο. Τὸ σπήλαιο βρίσκεται σὲ ὕψος 300 μ. πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Ἡ εἴ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΣΑΣ
ΜΕ ΝΥΦΙΚΟ ΚΑΙ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ
"ΧΑΡΑ"
"ΧΑΡΑ": ΝΥΜΦΙΚΑ, ΣΤΕΦΑΝΑ, ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ, ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ
"ΧΑΡΑ": ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΕΠΙ ΣΕΙΡΑΝ ΕΤΩΝ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΕ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΓΑΜΟΥΣ
"ΧΑΡΑ"
ΑΔΕΛΦΟΙ ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ 35

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΟΥ ΑΠΟΒΛΕΠΕΙ Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩΑΝ. Φ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, καθηγητοῦ

Ἀπὸ προχθές, τὴν 15ην Αὐγούστου, συνῆλθεν εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν ἐτησίαν σύνοδον, ἥτις καὶ θὰ τερματίση τὰς ἐργασίας της τὴν 2ὰν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μὲ τὴν τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ αὐτόθι Μητροπολιτικῷ Ναῷ, ὅπως ἀκριβῶς ἤρχισεν αὐτάς.

Ἡ συνέλευσις αὕτη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ δευτέρα ἐπὶ («Ὀρθοδόξου») ἐδάφους (ἡ πρώτη ἐπραγματοποιήθη ἐν Ρόδῳ τὸ 1959) χαιρετίζεται ὡς γεγονὸς ὅλως ἰδιαιτέρας σημασίας, παγχριστιανικῆς καὶ παγκοσμίου. Τὰ κρίσιμα προβλήματα τῆς εἰρήνης, ἡ αὐξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς καὶ ἡ ἐπέκτασις τῆς πείνης, ὁ ἐν γένει ρόλος τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς ταχείας κοινωνικὰς μεταβολὰς καὶ αἱ μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν σχέσεις, εἶναι τὰ κύρια θέματα, τὰ ὁποῖα συζητοῦνται κατὰ τὴν συνέλευσιν ταύτην. Ὁμοίως κατ' αὐτὴν θὰ ἐξετασθοῦν καὶ ὅσα θέματα προκειται νὰ συζητηθοῦν κατὰ τὴν 4ην Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ ὁποία θὰ συνελθη εἰς Οὐψάλαν τῆς Σουηδίας ἀπὸ 4—20 Ἰουλίου 1968.

Οὐδεὶς γνωρίζει τοὺς καρπούς καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρούσης ἐν Ἡρακλείῳ συνελεύσεως. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ τὸ συνέδριον τοῦτο θὰ ἀποτελέση ἓν εἰσέτι καλὸν βῆμα εἰς τὴν ἀναληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσπάθειαν, διὰ τὴν προσέγγισιν, ἀλληλογνωριμίαν καὶ ἐν ἀπωτάτῳ μέλλοντι τελικὴν ἕνωσιν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἡμέρας μας ἀκούει κανεὶς συχνὰ περὶ τῆς «Οἰκουμενικῆς Κινήσεως» καὶ τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» θὰ διερωτᾶται ἀσφαλῶς περὶ τίνος πρόκειται καὶ ποῖον σκοπὸν ὑπηρετεῖ.

Τὸ Παγκόσμ. Συμβ. Ἐκκλησιῶν εἶναι «κοινωνία Ἐκκλησιῶν ἀναγνωριζουσῶν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς θεὸν καὶ Σωτῆρα». Εἶναι εἷς τεράστιος καὶ ἐπιθλητικὸς ἐκκλησιαστικὸς Ὀργανισμός, πρῶτος, παρομοίας φύσεως, εἰς τὴν μακραίωνα ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἶναι ἕνα θαυμάσιον ὄργανον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν διηρημένων ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ τὴν ἀλληλογνωριμίαν καὶ προσέγγισιν αὐτῶν. Ἀποτελεῖ βασικὸν γνώρισμα τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ εἶναι δημιούργημα τῆς «Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», ἡ ὁποία κατὰ τὰς ἡμέρας μας προσέλαβεν ἔντονον μορφήν, κατώρθωσε νὰ ἐπιθληθῆ ἱκανῶς καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Συνήθως ἡ ἀπαρχὴ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως θεωρεῖται τὸ διεθνὲς ἱεραποστολικὸν συνέδριον τοῦ Ἐδιμβούργου τοῦ ἔτους 1910, τὸ ὁποῖον συνῆλθεν ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης τότε ἀναταραχῆς καὶ ἀνησυχίας μεταξὺ τῶν ἱεραποστολῶν, ὀφειλομένης εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ Δυτικοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, γεγονὸς ὅπερ εἶχεν ἄμεσον ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἀποφασιστικὴν ὅμως ὤθησιν εἰς τὴν προώθησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἔδωκε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κων σταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον διὰ μιᾶς ἱστορικῆς ἐγκυκλίου του εἰς τὴν Ἑλληνικήν, Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν καὶ Ρωσικὴν γλῶσσαν, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ 1920, «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ἐπρότεινε τὸν σχηματισμὸν «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», κατὰ τὸν τύπον τῆς τότε ὑφισταμένης «Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν» καὶ τοῦ συγχρόνου ἡμῖν («Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν»)· διὰ νὰ συνεργασθοῦν πρὸς κοινὴν ἀντιμετώπισιν καὶ ἀναχαίτισιν τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐπὶ ἑτέρων ζητημάτων.

Αἱ Ἐκκλησίαι ἀποδεχθεῖσαι τὴν πρότασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐσχηματίσαν, μετὰ ταῦτα, δύο μεγάλας Ἐπιτροπάς, τὴν Ἐπιτροπὴν «Ζωὴ καὶ Ἐργασία», ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ πρακτικὰ προβλήματα τῆς συγχρόνου ζωῆς καὶ τὴν χριστιανικὴν ἐπίλυσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτροπὴν «Πίστις καὶ Τάξις», ἐπιζητοῦσαν τὴν ἄρσιν τῶν δογματικῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ τῆς ἐρεύνης τῆς ἀληθείας καὶ τὴν τελικὴν ἕνωσιν αὐτῶν. Ἀμφότεραι αἱ Ἐπιτροπαὶ ὠργάνωσαν κατὰ καιροὺς συνέδρια εἰς διαφόρους χώρας.

Εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν ἐν Ἄμστερνταμ, τὸ 1948, διὰ τῆς συνενώσεως τῶν δύο τούτων μεγάλων Ἐπιτροπῶν καὶ μετὰ μακρὰν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὰ ἔτη 1938—1948, ἐθεμελιώθη τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπὸ 145 Ὀρθοδόξων, Παλαιοκαθολικῶν, προχαλκηδονείων Ἀγγλικανικῶν καὶ Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, μέλη τῶν ὁποίων ἀπετέλεσαν τὴν γεν. συνέλευσιν ἐκείνην, ἐπειδὴ διεπιστώθη ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ Ἐκκλησίαι θὰ ἠδύναντο νὰ γνωρίσουν καλύτερον ἡ μία τὴν ἄλλην, νὰ ἐννοήσουν ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν πρακτικῶν ζητημάτων.

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, διατεθεῖσα ἐν ἀρχῇ δυσμενῶς ἔναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, δὲν ἐγένετο εἰσέτι μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. Ἰδοῦσα ὅμως τὴν σοβαρότητα τῆς Κινήσεως παρακολουθεῖ διὰ παρατηρητῶν ἐπισταμένως τὰ συνέδρια ταύτης, εἶναι δὲ πολλὰ τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα προοιωνίζονται σήμερον μίαν μελλοντικὴν ἐνταξίν της εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο.

Τὴν λειτουργίαν τοῦ Π.Σ.Ε. διέπει κυρίως τὸ Καταστατικόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐννέα βασικὰ ἄρθρα καὶ συντεταγμένον κατὰ τοὺς Ἑλβετικοὺς Νόμους, ἐπειδὴ ἡ μόνιμος ἕδρα αὐτοῦ εἶναι ἡ Γενεύη. Τὸ Καταστατικὸν τοῦτο, κεκυρωμένον ὑφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν - μελῶν, καθορίζει λεπτομερῶς τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ σημερινὴ διοργάνωσις τοῦ ὁποίου παρουσιάζει τὴν ἀκόλουθον περίπου μορφήν.

Ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ εἶναι ἡ Γε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΠΑΙΔΩΝ "Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ"
ΣΧΟΛΗ ΑΔΕΛΦΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ
"ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΕΙΡΗΝΗ"
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΠΑΙΔΩΝ «Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ»
Προκειμένου νὰ γίνη διαγωνισμὸς πρὸς εἰσαγωγὴν μαθητριῶν εἰς τὴν Σχολὴν Ἀδελφῶν Νοσοκόμων «ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΕΙΡΗΝΗ» καλοῦνται αἱ ἐνδιαφερόμεναι ὅπως ὑποβάλουν αἴτησιν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Σχολῆς μέχρι τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1967.
Ἡ φοίτησις εἶναι τριετής, τὰ δὲ προσόντα τῶν ὑποψηφίων εἶναι:
1. Ἡλικία 18—25 ἐτῶν.
2. Ἀπολυτήριον Γυμνασίου.
3. Καλὴ ὑγεία.
Συμπληρωματικαὶ πληροφορίαι θὰ ἀποσταλοῦν ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῆς αἰτήσεως.
Ἐκ τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς

ΚΟΝΤΗΣ
★ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ
ΥΠΕΡΟΧΑ ΣΧΕΔΙΑ — ΜΟΔΕΡΝΑ — ΕΚΛΕΚΤΑ
★ ΠΑΙΔΙΚΑ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ, ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
★ ΝΥΦΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ «ΟΠΤΑΣΙΑ» ΑΘΗΝΩΝ
★ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΕΣ
ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ
Γ. ΚΟΝΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 54, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 46 - 02